

הליצן האמיץ

ס. וורונין
ציורים מ. אוסטרובה

לבית המלאכה של צעצועי הילדים נכנסה אישה
ואמרה:

"אנא, תתקן לי את הבובה הזו. פעם היה זה
חייל, אך החרב שלו נשברה, המדים, כפי
שאתה רואה, נקרעו. אולי תעשה ממנו ליצן."
"נעשה" ענה לה האומן ומיד ניגש לעבודה.
"מה אתה עושה?" קראה הבובה "אינני רוצה
להיות ליצן! אני חייל! אני לוחם!"

אך האומן לא שמע, ורק התחיל לתפור לבובה
נעליים מחודדות עם ציציות, ותוך כדי כך שר
שיר עליז.

"לשם מה לי הנעליים המטופשות האלה!"
אך האומן כבר הלביש עליו בגדים צבעוניים.

"מה הוא עושה לי! מה הוא עושה! קראה
הבובה.

"ועכשיו ניתן לליצן זוג מצילתיים והליצן מוכן"
אמר האומן ונתן לידייה של הבובה זוג צלחות
נחושת.

אחר כך הביט בשעון, ראה שכבר זמן ללכת
הביתה, והלך.

החייל הביט למעלה וראה על המדף את הבובה
אורית. היא הסתכלה עליו בעיניה הכחולות,
הגדולות. מבט כזה הא עוד לא ראה, למרות
שעבר כבר הרבה בכל חיו הארוכים.
"אני ניגנתי. מצא חן בעיניך?"
"מאוד."

"אז תרדי. תוכלי לרקוד."
אורית ירדה ובבית המלאכה שוב נשמע הצליל
העליז.
מהמדפים הסתכלו על אורית דובים, ארנבות,
ג'ירפים מפלסטיק, וכולם נהנו לראות כמה יפה
היא רוקדת.

"ליצן, ולמה אתה לא רוקד?" שאלה אורית.
"כי אני חייל. אבל אני יודע להלחם באויבים."
"איזה חייל אתה. אתה ליצן" גיחכה אורית. אבל
באותו רגע נתנה צעקת פחד. מעבר לפינה נראו
שיניים חדות ועיניים של עכברוש גדול.
העכברוש הזה יצא מדי לילה מהחור שלו וכרסם

כשהדלת נסגרה אחרי האומן ולא נשאר אף
אחד בבית המלאכה, החייל הביט על עצמו
וברוב צער דפק במצילתיים. בכל בית המלאכה
נשמע צליל שמח.
"מי מנגן כך" נשמע מלמעלה קול עדין "זה
אתה, הליצן, שמנגן כך?"

כל שראה בדרך: דבק נגרים, ניר, ספרים,
צעצועים. עכשיו הוא רצה לטעום אורית.
"תמלטי!" קרא החייל לאורית ובעצמו הוציא
קדימה את המצלתיים שלו וחסם את דרכו של
העכברוש.
"כמה חבל שאין לי חרב!" חשב "אך, אילו היה
לי חרב הייתי מיד הורג אותו."
"ברחתי כבר. ברח גם אתה!" קראה אורית
מהמדף.
"מצוין!" ענה החייל "אבל אני לא אלך עד
שהאויב לא ימות!" והוא רץ קדימה.
שיניים נשכו.
מצלתיים צלצלו.
מכה!
עוד מכה!
עוד!

כל הצעצועים עקבו במתח אחרי הקרב האיום
ורעדו בבהלה. אפילו הדובים פחדו והארנבות

כיסו את עיניהן באוזניים ארוכות.
"נצחון!" קרא בסוף החייל והכה בכוח
במצלתיים.

בכל בית המלאכה נשמע הצליל העליז ותוך
הקול שלו החייל בבגדים מצחיקים של ליצן,
מיוסר ופצוע קשה, נפל ונאלם.
הוא לא שמע איך הריעו לו הצעצועים, לא שמע
איך בכתה וקראה לו אורית.

בבוקר חזר האומן.
"העכברוש המקולל. מה הוא עשה!" קרא
כשהרים את הליצן המושחת, ובאותו רגע ראה
את העכברוש המת.

"הו! הרי היה כאן קרב איום! והליצן ניצח. אז
מוטב לו להיות חייל. הבה, שיהיה חייל!"
והאומן, תוך שיר עליז, התחיל לעבוד.
הוא תפר לחייל מדים חדשים, נתן לו חרב ביד
והעמיד אותו על המדף, ליד אורית.